

MIHÁLY LÁSZLÓ:

VERSEK

KISASSZONY NAPJÁN

Hová megy a fecske,
merre tér a nyár
s hát te bolygó lélek,
rád ugyan mi vár?

nótázz, ha úgy tetszik,
de rád nem figyel
soha senki többé.
Egyebet mívelj?

Henye tücsök voltál,
s könnyen tétlenül
élted át a nyarat:
most hát hegedülj,

Hiába már minden,
a sorsod betöltt:
vidám dologtalant
nem tart el a föld.

Nincs odvad, hova bújj,
s hogy délre elérj:
ebben ne bízz, megöl
úgyis majd a dér.

KÉT HÁBORÚ KÖZÖTT . . .

Két háború között
és két haza között
élsz, s nincs ahhoz közöd,

ami történt: ott sose voltál,
hallgattál mindig, sose szóltál,
nyöszörögtél csak, nem daloltál,

bőkezűen te sose kaptál,
mások arattak, nem arattál,
győztél és mégis lenn maradtál,

szomorú lobbanással égtél,
csókot is koldusmódra kértél,
nem is éltél, mindig csak féltél,

tele tődövel nem neveltél,
igaziból csupán temettél,
lenni bizony te sose mertél.

Két háború között
és két haza között
megnyugszol hat deszka között.